

HET HUIS MET HET BLAUWE DAK

MARGARETH HILLEBRANDT

Uitgeverij Neekar | Noordwijkerhout

© 2025 Margareth Hillebrandt
© 2025 Uitgeverij Neckar
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: Shutterstock
Opmaak: Uitgeverij Neckar
Auteursfoto: Vita Lie Fotografie

ISBN 9789083520315
ISBN (e-book) 9789083520353
NUR 331
Eerste druk februari 2025

www.uitgeverijneckar.nl

Personages in dit boek zijn fictief. Elke gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of personen, levend of dood, berust op puur toeval. Hieraan kunnen geen rechten worden ontleend.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is niet toegestaan.

JULIETTE

Op het moment dat Juliette haar rollator via de sluisdeuren de hal van de zorgvilla in rijdt, beseft ze dat ze een grote fout heeft gemaakt. De sfeer is totaal anders dan in de prachtige brochure op hoogglans papier. Het ligt niet aan de inrichting, die is prima, helemaal haar stijl. Licht modern met klassieke elementen. Maar die bewoners ... Met afschuw dwaalt haar blik door de ruimte. Suffige uitgebluste mensen hangen onderuitgezakt in hun stoelen. Waar zijn de stralende uitnodigende gezichten die haar vanaf het papier toelachten? Kom, wenkten hun ogen. Het is hier gezellig. Waren dat ingehuurde figuranten? Het kan bijna niet anders. Niemand lacht hier, erger nog, vrijwel niemand reageert of kijkt zelfs maar op als ze naar binnen stapt. De enkeling die het wel doet staart haar met lege ogen aan. 'Mijn god,' fluistert ze voor zich uit. Wat heb ik gedaan? Hoe heb ik me zo kunnen vergissen? Hier wonen slechts stoffige oude mensen die mummelend en knikkebollend achter het raam zitten. Wanneer een zwarte rouwauto voor de deur van de zorgvilla stopt, weet ze het zeker. Ze is in de hel beland en er is geen weg meer terug. Haar penthouse is verkocht en zorgvilla De Barones lijkt ondanks de weelderige inrichting meer op een sterfhuis dan op een warm en gezellig thuis voor senioren. Wat dacht ze hier te vinden? Vrienden, een gezellige oude dag, reuring? Ze had beter moeten nadenken, niet zo impulsief moeten handelen. Het is allang niet meer zoals vroeger. Er zijn geen bejaardenhuizen meer. Die zijn door de regering vakkundig om zeep geholpen, met als gevolg dat grote groepen ouderen thuis in eenzaamheid wegwijnen. Er zijn alleen nog verzorgingshuizen en verpleeghuizen. De naam zegt het al, je

wordt er verzorgd en verpleegd. Je komt er alleen in als je echt iets mankeert. De brochure van de zorgvilla heeft haar misleid, evenals haar eerste verkennende bezoek aan De Barones toen alle bewoners afwezig waren vanwege een uitstapje naar de Keukenhof. Ze was toen een mooie ronde ruimte binnengestapt, waar het zonlicht vrolijk door de grote glaspartijen naar binnen scheen. Er was een bar, een koffiëcorner en een grote ovale leestafel. Comfortabele fauteuils in verschillende kleuren stonden gegroepeerd rond mahoniehouten salontafels. Aan de muren hingen mooie schilderijen van landschappen, zeegezichten en graanvelden. Alles straalde een chique rust uit. De mooie benaming zorgvilla, de inrichting, de brochure en de teksten over warmte en gezelligheid voelen plotseling aan als loze beloften. Uitgebluste bewoners, hoe kunnen die haar vrienden worden? Hoe dom was ze, hoe kinderlijk naïef? Bij alle instellingen die ze had bestudeerd, stond dat er een zorgindicatie nodig was. Dat had haar moeten alarmeren. In plaats van alert te zijn heeft ze zich laten bedotten. De wens om niet meer alleen te zijn was sterker dan de ratio.

En nu, nu staat ze op de denkbeeldige drempel, want die is hier natuurlijk niet vanwege al het rijdend materieel, en realiseert zich dat al haar ideeën over een gezellig thuis met gelijkgestemden een luchtspiegeling zijn geweest. Al rondkijkend beseft ze dat door haar eigen onnadenkendheid waarschijnlijk het saaiste en meest angst-aanjagende deel van haar leven is aangebroken. Wellicht nog erger dan de periode in haar penthouse na het overlijden van Ralph.

JULIETTE

EERDER

An haar ouders had ze verteld dat ze zich had ingeschreven voor de studie rechten op de universiteit van Leiden. Die mededeling ontfutselde haar vader zowaar een glimlach op zijn anders zo norske gezicht. Ze steeg in aanzien. Een dochter die misschien wel advocaat of rechter zou worden, was niet verkeerd. Nog beter zou het zijn als ze ondernemingsrecht en arbeidsrecht als specialisatie zou kiezen. Dan kon ze zich ook nog nuttig maken voor het bedrijf. Toen hij haar dat vroeg, maakte ze een vage knikbeweging, die hij interpreteerde als een bevestiging. Hij gaf haar een meer dan ruime toelage en controleerde niets. Dat was niet vreemd. Hij had nooit aandacht of tijd besteed aan zijn kinderen, daarvoor was hij te druk met de zilverfabriek. Ze zag de opluchting op zijn gezicht en dacht: je moest eens weten. Ik ga je zoon Oscar achterna. Net als hij naar Amsterdam en ik ga iets heel anders doen dan jij van mij verwacht. Iets wat jij misschien nog verachtelijker vindt dan de studie culturele antropologie van je zoon. Eindelijk kon ze het ouderlijk huis verlaten. Toen ze de deur van de villa achter zich dichttrok moest ze huilen. Het waren tranen van vreugde. De afsluiting van een periode van kilheid en beknutting. Ze nam de trein naar Amsterdam, waar ze zich had ingeschreven voor de Toneelschool en Kleinkunstacademie. Na haar audities, die ze eerder had gedaan zonder dat haar ouders er weet van hadden, was ze toegelaten.

Ze was dertig toen ze Ralph ontmoette in het Shaffy Theater. Na de voorstelling ging ze samen met de andere spelers naar de foyer, om zich te mengen onder het publiek. Ralph stond ontspannen

tegen een muurtje geleund met een biertje in zijn hand toen zij aansloot in de foyer. Later, toen ze al een tijdje met elkaar omgingen, had hij verteld dat hij direct werd getroffen door haar opvallende verschijning. ‘Je was zo anders dan de vrouwen die ik kende. Zo mooi, zo imposant en zo levendig. Bijna rennend kwam je binnen. Alles aan jou bewoog, als de herfst op een stormachtige dag. Je haren, de kleurige zigeunerrok, die fleurig om je lange benen heen fladderde, en de gretigheid in je ogen. Het was alsof je bang was iets te missen. Alsof iedere seconde intens geconsumeerd moest worden.’

Hij was goed met woorden. Ze vond het bijzonder dat een man zo vrijelijk over zijn gevoelens durfde te praten en nog meer dat die verliefde gevoelens haar betroffen. Voor Ralph hadden mannen nauwelijks een rol gespeeld in haar leven. Met haar vader en moeder als voorbeeld was ze huiverig voor het aangaan van een relatie. Maar Ralph zette door.

Hij complimenteerde haar met de vertolking van haar rol en vroeg of ze iets met hem wilde drinken. Hij smeekte haar bijna toen hij haar zag aarzelen en legde een hand tegen haar wang, een intiem gebaar dat haar volkomen verraste. Vanaf dat moment was er geen weg meer terug. Ze kon geen weerstand bieden aan de twinkeling in de ogen van deze bohemien geklede man, die haar indringend en nieuwsgierig aankeek. Zijn blik maakte haar week, maakte haar lichaam bijna vloeibaar. Diezelfde avond ging ze met hem mee en belandde in zijn bed. Haar gretigheid was overweldigend. Als een opgewonden kind gaf ze zich over aan haar honger naar liefde.

Ralph bezat een grachtenpand op de Keizersgracht. Aan de achterkant bevond zich zijn schildersatelier. Hij liet zich inspireren door de New Yorkse hiphop- en graffiticultuur en kopieerde, net als veel andere schilders uit die tijd, het werk van de wereldberoemde graffitikunstenaar Jean-Michel Basquiat.

Het schilderen had hij sinds haar komst behoorlijk verwaarloosd. Pas in de uren dat zij op het toneel stond, ging hij in zijn atelier aan het werk.

Wanneer zij moest optreden maakte ze zich met de grootste moeite los uit zijn omarming en stond met grote tegenzin op uit hun warme rommelige bed, dat voelde als een idyllisch tropisch eiland in volledige afzondering van de normale wereld. Ze moest, ze was het verplicht aan het theatergezelschap en haar publiek.

Juliette had een voorkeur voor het spelen van dramatische rollen, maar van een goed geschreven klucht was ze ook niet vies. Ralph was aanwezig bij alle premières en kwam vaak ook nog tussendoor kijken.

De jaren die volgden waren hectisch. Juliette ging op tournee en speelde door het hele land. Ralph werkte aan een nieuwe tentoonstelling. De momenten samen werden steeds schaarser. Dat ging een aantal jaren zo door, tot ze beseften dat ze steeds minder genoten van de verplichtingen die hun kunstenaarsleven hen oplegde. Ze wilden terug naar de tijd toen ze elkaar net ontmoet hadden. Naar het gevoel van de grenzeloze verliefdheid. Beiden beseften de urgentie om hun levensstijl aan te passen. Wat was belangrijk in het leven? Geld hadden ze zat, daarvoor hoefden ze het niet te doen. Roem? Aanzien? Applaus? Dat was tijdelijk. Ze wisten het allebei. Voor Ralph lag de oplossing voor de hand. Hij hoefde slechts te stoppen met schilderen. Hij was geen gepassioneerde kunstenaar. Het was dat de vraag naar zijn schilderijen groot was. Diep in zijn hart beschouwde hij zijn werk als een kopie van de grote graffiti-artiesten, waar hij enkele eigen nuances in aanbracht. Het voelde als een trucje. Voor Juliette lag het anders. Zij werkte niet alleen, maar was onderdeel van een gezelschap dat iets van haar verwachtte. Daar kon je niet zomaar van de een op de andere dag uitstappen. Ze vond het moeilijk om te stoppen en koos voor een ongebruikelijke weg. Ze begon haar

werk te verwaarlozen, verscheen vaak te laat op repetities en was veel minder zorgvuldig in het leren van haar teksten. Dat zorgde voor wrevel bij haar medespelers en vooral bij de regisseur. Bij een volgend stuk kreeg ze geen rol.

Hun leven veranderde. Ze onttrokken zich steeds vaker aan het kunstenaarswereldje, waren minder vaak aanwezig op feesten en verdwenen langzaam maar zeker uit de ~~scene~~ waarin ze voorheen het middelpunt vormden. Ze namen bewust tijd voor elkaar en herbeleefden een tweede verliefdheid tijdens grote reizen naar andere continenten.

MAX

Bij de ingang van het restaurant staat een forse vrouw achter een rollator onwennig om zich heen te kijken. Het is duidelijk dat ze een plekje zoekt. Max heeft haar niet eerder gezien. Ze moet een nieuwe bewoner zijn. Rond dit tijdstip komt er immers nooit bezoek. De lunch in De Barones is heilig, meer nog dan het avondeten. Ze eten hier het liefst een uitgebreide warme maaltijd rond het middaguur. Misschien heeft dat iets te maken met een veranderde spijsvertering, of met oude gewoonten, of domweg omdat de meeste bewoners daar 's avonds te moe voor zijn.

Hij woont al tien jaar in de zorgvilla, waardoor hij een zekere status heeft opgebouwd. Iedereen kent hem hier, zeker de oudgedienden onder het personeel en het management. Voor de bewoners die in een vergevorderd stadium verkeren van dementie geldt dat natuurlijk niet, die zijn hem na een begroeting binnen een paar seconden weer vergeten.

In De Barones heeft hij zo zijn vaste gewoontes ontwikkeld. Hij is niet ontevreden met zijn leven hier dat rustig voortkabbelt. Wanneer verveling de kop opsteekt en hij de sfeer in huis zat is, maakt hij een ommetje. Vaak eindigt hij dan in zijn vaste kroeg, waar hij zijn biertje drinkt en een praatje maakt. Daarna kuiert hij terug naar de zorgvilla en schuift weer aan tafel voor de volgende maaltijd. Wie doet hem wat? Gemak dient de mens, en dit mens houdt erg van gemak.

Nieuwsgierig kijkt hij naar de vrouw in de deuropening van het restaurant. Ze staat achter een rollator, dus er zal wel iets aan haar

mankeren. Toch heeft hij het gevoel dat zij anders is dan de rest. Ze straalt kracht uit en maakt een allesbehalve hulpeloze indruk. Ondanks dat, maakt haar onrustige blik wel duidelijk dat ze zich niet op haar gemak voelt. Ze oogt als een nieuwe leerling die halverwege het schooljaar een vreemde klas binnenstapt waarin de leerlingen elkaar allang kennen. Haar ogen schieten van links naar rechts. Dan vangen hun blikken elkaar en oefenen een aantrekkingskracht uit, die niet alleen hem, maar ook haar lijkt te verbazen. Een kleine frons trekt tussen haar wenkbrauwen die als getekende halve maantjes boven haar zilverkleurige vlinderbril staan. Die bril! Hij moet erom lachen.

John, de assistent-kok, tracht zich over haar te ontfermen. John is een enorme kolos en wordt hier in huis ook wel de Grote Vriendelijke Reus genoemd. De gelijkenis uit het boek van Roald Dahl is treffend. Resoluut schudt zij van nee, wanneer hij haar een lege plek aanwijst tussen de meest kwetsbare mensen aan het einde van de lange tafel.

Hijzelf is een iele man, in tegenstelling tot deze vrouw, die niet alleen in postuur, maar ook in uitstraling een grande dame is. Ze zijn absolute tegenpolen, realiseert hij zich. Zonder dat hij zijn arm kan bedwingen gaat die als vanzelf omhoog en wenkt hij haar. Nooit eerder heeft hij iemand uitgenodigd aan zijn tweepersoonstafeltje. Hij begrijpt zelf niet waarom hij het nu wél doet, en ook niet waar de aantrekkingskracht vandaan komt. Die is er. Onmiskenaar.

Met haar rollator laveert de vrouw tussen de tafels door en komt bij hem tot stilstand.

‘Je kunt hier zitten als je wilt,’ zegt hij.

‘Bijzonder aardig van u.’

Hij gaat staan en stelt zich voor. ‘Max Versluis.’

‘Aangenaam, Juliette Kamphuis.’

Haar deftige uitspraak verbaast hem niet. Ze zijn hier allemaal zo, behalve hij dan. Met een handgebaar wijst hij naar de stoel tegenover zich.

Nadat ze de rollator naast haar stoel heeft gezet gaat ze moeizaam zitten. Tegelijkertijd wijst ze naar haar benen. ‘Die willen niet meer, maar hier,’ ze tikt op haar slaap, ‘is alles gelukkig nog in orde. En hoe zit dat bij u?’

‘Zeg maar Max, en gewoon jij.’

Ze knikt.

‘Bij mij doet alles het nog, en dan bedoel ik ook alles.’ Hij geeft haar een knipoog.

Ze knijpt haar ogen samen. Daarom zegt hij snel: ‘Geintje.’

‘Hoe gaat dat hier, er wordt toch wel iets geschonken bij de lunch?’

‘Wat dacht je?’ Hij steekt zijn hand omhoog en wenkt het meisje dat de drankjes aan het opnemen is.

Juliette bestelt een glas tempranillo. ‘Die past goed bij de carpaccio die we als voorgerecht krijgen,’ zegt ze. Hij bestelt een biertje.

‘Niet goed?’ vraagt hij als hij haar bedenkelijke blik ziet.

‘Ach, alles kan natuurlijk, maar bier ... bij de lunch?’

Hij zwijgt en denkt direct: ze zal er toch niet zó een zijn? Zo’n Haagse die zich zwaar boven hem verheven voelt. Hij, een eenvoudige man, uit een eenvoudig milieu. Dat wil nog niet zeggen dat hij minder is.

‘Wat jij doet, moet jij weten. Ik drink mijn biertje en niets anders.’

Ze lacht. ‘Kijk, daar hou ik van. Mannen met pit, maar daar,’ ze beweegt haar hoofd schuin naar achteren, ‘daar zit weinig pit in, alhoewel het er iets beter uitziet dan toen ik hier gisterenmiddag aankwam.’

‘Hoe laat was dat?’

‘Halfdrie.’

‘Vind je het gek, vlak na de lunch? De meesten doen dan een tukkie op hun kamer, of ze zitten ergens weg te dommelen in een stoel. Op andere tijden valt het best mee, hoor.’

De maaltijd verloopt genoeglijk. Met verbazing kijkt hij naar Juliette, die haar tweede glas bestelt, direct nadat het voorgerecht is opgediend.

‘Ik zie je bijna denken, die dame drinkt wel erg snel en veel. Excuses, dat is een van mijn zwakheden. Ik lust ze nu eenmaal graag.’ Ze werpt hem over haar glas een verontschuldigende blik toe.

Hij neemt een slok bier en veegt het schuim van zijn mond als zijn tafelenote hem vraagt hoelang hij in de zorgvilla woont.

‘Tien jaar.’

Hij kent de reacties van nieuwelingen. Het is natuurlijk ook een beetje absurd, maar deze vrouw reageert wel erg ad rem.

‘Hoe oud ben je dan? Honderd?’

Hij grinnikt. ‘Nee, de eeuw heb ik nog niet aangetikt. Hoe oud denk je eigenlijk dat ik ben?’

‘Negennegentig dan?’

Weer moet hij lachen. ‘Zal ik jouw leeftijd eens schatten?’

Juliette gaat rechtop zitten. Ze duwt haar boezem naar voren en kijkt hem, met haar hoofd een beetje schuin, koket aan. ‘Nou, wat denk je? Geen wraak nemen hè. Een serieus antwoord.’

‘Ik denk ...’ Hij aarzelt. ‘...zeventig?’

‘Precies in de roos, maar nu wil ik het van jou ook weten.’

‘We zijn leeftijdgenoten,’ zegt hij.

Op haar vraag hoe het kan dat hij hier al tien jaar woont en hoe hij dat voor elkaar heeft gekregen, wil hij niet direct antwoorden.

‘Dat komt nog wel een keer.’

Wanneer ze bij het dessert zijn aanbeland, dat bestaat uit een mooie combinatie van witte en bruine chocolademousse, ziet hij dat ze even haar tafelmanieren vergeet en de zoetigheid haastig naar binnen lepelt.

Hij schuift zijn toetje haar kant op. ‘Wil je dat van mij ook hebben? Ik zit vol.’

Ze knikt gretig. ‘Ik zit vol mag je niet zeggen.’ Ze zegt het terwijl ze snel een hapje van zijn bord neemt.

Hij grinnikt. ‘Zo, die heeft een gezonde eetlust, zou mijn moeder hebben gezegd.’

Geschrokken legt ze haar bestek neer. ‘Sorry, dit moet ik je ook nog vertellen,’ zegt ze, terwijl ze naar de zoetigheid wijst. ‘Van

chocola kan ik ook niet afblijven.' Er zit een lach verborgen in haar blik als ze hem quasi-betrapt aankijkt.

'Nou, dan ben ik wel benieuwd naar wat je nog meer niet kunt weerstaan.'

'Dit was het wel zo'n beetje. Alhoewel, dan zijn er ook nog de kaaskoekjes. Daar ben ik echt aan verslaafd.' Ze geeft hem een knipoog wanneer ze het laatste restje chocola doorslikt.

Geen moment is er een pijnlijke stilte gevallen, of hebben ze moeten zoeken naar onderwerpen van gesprek.

'Morgen weer samen lunchen?' vraagt hij.

JULIETTE

Niets dan lucht was haar uitzicht, soms blauw, soms grijs. Sporadisch passeerden een paar schreeuwende meeuwen, of een zwerm vogels in v-formatie, geruisloos hun weg zoekend naar warmere oorden. Soms een vliegtuig, dat een langzaam vervagende witte streep achterliet. De vogels, het vliegtuig, het waren de hoogtepunten van de dag.

Juliette zat in haar gouden toren, zoals het complex waarin ze woonde spottend wordt genoemd. Het penthouse op de bovenste verdieping had een kapitaal gekost en werd juist aangeprezen vanwege het spectaculaire uitzicht dat ze later zo verfoeide. Ze zat hoog in de lucht, totaal verstoken van ieder menselijk contact. Het leek erop dat de totale leegte daarboven haar had beroofd van alle initiatief. Haar contacten en vriendschappen had ze na het overlijden van Ralph niet onderhouden, erger nog, ze had ze volledig verwaarloosd.

Ralph hield van lekker eten en drinken en dat was hem aan te zien. Daarnaast rookte hij een pakje sigaretten per dag. Ofschoon zijn mooie slanke postuur veranderde en hij een stevige buik ontwikkelde, hield Juliette van hem zoals hij was. De signalen van een verkeerde levenswijze sloegen ze in de wind. De rekening die ze daarvoor moesten betalen kon niet uitblijven. Ralph ontwikkelde een akelige hoest. Via een doorverwijzing van de huisarts kwam hij terecht bij de longspecialist. Op de foto's was te zien dat zijn longen net zo zwartgeblakerd waren als de binnenkant van de schoorstenen van de Hoogovens. Bovendien werd er een le-

vensgrote en zeer kwaadaardige tumor ontdekt. De kankercellen woekerden voort en waren met geen enkele behandeling in toom te houden. Ze verspreidden zich in een razend tempo en tastten alles wat nog enigszins gezond was aan. Het een na het andere orgaan viel ten prooi aan de kanker, tot het door zijn hele lijf zat. Chemokuren of bestralingen hadden geen zin meer. Hij was uitbehandeld. De eens zo levenslustige, ijzersterke man veranderde in een wrak. Geholpen door morfine om de pijn te onderdrukken, leefde hij nog enkele maanden tot zijn kracht om te vechten tegen het onvermijdelijke zienderogen afnam. Hij kwam zijn bed niet meer uit. Juliette bleef tegen beter weten in vasthouden aan het geloof en de hoop dat hij nog zou genezen. Het idee hem te moeten verliezen was onverdraaglijk. Het was op een grauwe, kille ochtend in februari 2021 dat ook zij besepte dat de strijd was gestreden. De ziekte won en ontnam haar het grootste geluk dat haar ooit was overkomen.

Het penthouse herinnerde haar in alles aan hem. Vanuit de zilveren fotolijstjes achtervolgden zijn ogen haar. Samen lachend voor de Eiffeltoren, op de Champs-Élysées, bij de Dom van Keulen, in het Alhambra, bij het Winterpaleis van Sint-Petersburg en voor een indrukwekkende Mayatempel in Guatemala. Zijn blik was zo intens dat het leek alsof hij zomaar haar kamer kon binnenstappen, haar zou begroeten met een kus, een glas cognac in zou schenken, haar op schoot zou trekken en daarna een Gauloises op zou steken, waar ze om beurten trekjes van namen.

Door zijn overlijden transformeerde ze van een energieke, vrolijke, naar een apathische, sombere vrouw. Starend achter het raam kwijnde ze weg. Volkomen willoos had ze zichzelf ondergedompeld in een toestand van apathie.

Haar woorden waren op. Als je niets meemaakte viel er ook niets te vertellen. Wanneer neef Carel langskwam, de enige die ze nog zag, produceerde ze een schor en haperend geluid. Haar stem was

het ontwend gebruikt te worden. Om haar stem te smeren praatte ze tegen haar goudvis. Goldie antwoordde met loze luchtballen. Ze moest uitkijken dat ze niet gek werd van eenzaamheid. Zodra je met een vis ging praten was het goed mis met je.

Ze moest weg uit het penthouse dat deed denken aan een onbewoonde planeet zwevend in het universum. Weg van die hoogte, waar ze niemand zag, niets hoorde en geen andere beweging waarnam dan die van zichzelf.

De eens zo mooie plek was een beklemming geworden.

Zes jaar geleden, tijdens de bouw van het complex, was er een over-inschrijving van gegadigden. Door de krapte op de woningmarkt zou ze haar penthouse makkelijk kunnen verkopen.

Ze bladerde in de brochure van zorgvilla De Barones die ze via internet had aangevraagd. Hij was gedrukt op smaakvol hoogglans papier. Lachende mensen keken vrolijk in de lens. Ze zaten in een weelderig ingericht restaurant, aan tafels die gedekt waren met damasten tafelkleden, porseleinen servies en zilveren bestek en hieven het glas alsof ze tegen haar wilden zeggen: Kom hier naartoe, het is hier gezellig.

Hoe langer ze de brochure van De Barones doorbladerde, hoe enthousiaster ze werd. Ook de visie die het huis hanteerde stond haar aan. "Wij koesteren de eigenheid van het individu en respecteren de eigen regie." Kijk, dat was waar ze naar op zoek was: een nieuw thuis waar ze zelfstandig kon wonen zonder betutteling van bovenaf. Dan was ze niet meer alleen en kon ze met andere bewoners leuke dingen ondernemen. Het klonk zo positief.

De eisen die ze stelde aan haar nieuwe onderkomen waren niet gering. Enkele van haar voorwaarden waren gezien de brochure al ingevuld: een mooi ruim appartement, smaakvol interieur en een stijlvol restaurant met een uitstekende kok. Ze was nogal kieskeurig wat betreft eten. Een verwend overblijfseltje uit haar jeugd. Met oudemensenvoedsel, zoals tot pap gekookte bloemkool, of

tot snot gekookte sudderlapjes die je als een soort babyhapje naar binnen kon slurpen, hoefde je bij haar niet aan te komen en zeker niet met vla-toetjes. Ze gruwde van de vla-cultuur die in veel huizen heerste. Zo te zien hoefde ze daar in De Barones niet voor te vrezen.

Vanaf dat moment stond haar besluit vast. Twijfelde ze eerst nog, nu wist ze het opeens heel zeker. Ze ging verhuizen naar de zorgvilla, bij al die aardige mensen. Om te worden toegelaten, moest ze wel het een en ander organiseren. Ze had er goed over nagedacht hoe ze dat ging aanpakken. Haar plan was waterdicht.